

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XV. In rebus omnibus, nullâ exceptâ, Dei sequendam esse
voluntatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

CAPVT XV.

*In rebus omnibus, nullâ exceptâ,
DEI sequendam esse voluntatem.*

TVirpe igitur fuerit, si rem tanti momenti aut languidè nos, aut per partes tantùm aggrediamur; nec integrè DEVM sequendo, partim nostram, partim illius voluntatem faciamus; dimidium DEO demus, alterum dimidium nobis ipsis reservemus. Traditionem perfectam esse oportet; cùm dominium absolutum, præsertim DEI, duos Dominos minimè admittat. Fallitur insigniter, quicumque totum, re nulla sibi retenta, DEO se dare reformidat; eò quòd existimet, nimis quàm horribile, triste, & arduum esse decretum illud, numquam, & nusquam, suæ obsequendi voluntati. Non est omnino, cur istud metuamus: est verò, quòd plurimùm nos ipsos suspectos habeamus, & vel in minimo nobis commodifque nostris servire horreamus.

Primò quidem; quia affectus aliquis, quantumvis modicus, perdere nos potest;

cepitque per illum jam Diabolus pignus cordis nostri, quod vel unico minùs ordinato desiderio captivum tenet: nam minima etiam & unica non mortificata affectio, virium fatis habet ad omne animæ robur labefaciendum, ad eum planè modum, quo de Leone, fortissimo bestiarum, dicit Sanctus Ephræm; eum, si vel capillo uno jubæ suæ terram contingat, movere se non posse, virésque omnes & vigorem amittere^a: atque uti *Aquila*, (verba sunt Sancti Dorothei) *quæ reliquo corpore à laqueo omnino libera est, unicâ autem unguâ detenta fuerit; omnem vim suam, ex eâ modicâ particulâ, quâ præpeditur, amittit^b, & captiva attinetur.* Quamquam revera parvum non est, parvum aliquid non relinquere; quia non tam res, quæ parva apparet, in qua nos ipsos non vincimus, est attendenda; quàm quòd voluntatem nostram, in re tantilla, DEI amore, frangere recusemus: quod magnum aliquid est; tantòque major à nobis ingratitude æstimari debet, quantò res ipsa videtur minor.

G 7

Se-

^a Vide Iulium Nigrinum Tractatu ascetico de cura minorum, part. 3, cap. 2, num. 49. ^b S. Dorothei sermone 11.

Secundò; quia frustra quis speret, in
eorum se privilegiorum & commodorum
partem venturum, quibus fruuntur, qui
DEI implent voluntatem, nisi eamdem i-
pse quoque impleat in rebus omnibus;
quod, nisi suam ubique abneget, facturus
est numquam. usque aded, ut luculentus
sit error & insania, ob eum solùm metum,
ne quis in anxietate & mœrore vitam agat,
omnimodam hanc integrámque sui ipsius
in manus DEI oblationem intermittere.
Quod quamdiu fiet, carendum semper erit
favoribus cælestibus, & dulcedine illâ in-
explicabili, quam DEVS suæ voluntatis stu-
diosis hominibus solet impertiri: quæ est
communicatio quædam ejus gaudii, quo
Æterna illa Majestas, suæ voluntatis adim-
pletione, vivit beatissima. Nam non ex-
sequitur totam voluntatem DEI, qui non ex-
sequitur eam in omnibus, semet-ipsam in
iis abnegando: cùm DEI voluntas sit, ut
nullibi secundùm nostrum, sed ubique se-
cundùm ipsius nos beneplacitum guberne-
mus; quoniam unicum hoc dumtaxat nobis
conveniens est: eatenus, ut quisquis in eo
defi-

deficit, & divinæ non obsequitur voluntati; neque jus ullum obtineat, ad ejus singulares gratias participandas; nec ullum habeat titulum, ad quietem illam obtinendam, & suavissimam voluptatem, quam perfectè mortificati, hoc est, sibi ipsis mortui, prorsus incredibilem persentiscunt. Eam ob causam dicere solebat vir ille divinus, Pater Balthassar Alvarez: *Quemadmodum Martyres, ut canit Ecclesia,*

Mortis sacræ compendio,

Vitam beatam possident:

ita justī bene mortificati, brevi quādam aliā propria abnegationis morte, consequuntur quietem illam, quæ in hāc exiliū regione potest obtineri. Sed quoniam non statim & uno tractu, seriam nostram abnegationem amplectimur, sit ut semper gementes Crucem feramus, nec moriamur in eā; quod est proprium hypocritarum.^d

Exercitium deinde istud perfectæ mortificationis, & cum divinā voluntate conformitatis, non consistit in rebus,

^d c de Commōn. Martyr. hymn. ad Martin. d Lud. de Ponte Vit. Balth Alv. cap. 4. ante §. 1.

rebus, quas in partes secare & dividere possumus; sed unum illud, vendicat sibi totum & omnia. atque uti falsum est, mortuum esse quempiam, nisi in eo cessent actiones omnes vitales; (si enim vel unica supersit, mortuus dici nullo modo potest) ita prorsus, cum quis rem ullam minimam ex sua facere vult voluntate, non implet is perfectè divinam; neque *mortuus est cum Christo*. id quod Servator ipse declarat similitudine *grani frumenti, nisi mortuum fuerit, fructum nullum afferentis*^f. Ceteræ quoque ejusdem Parabolæ, quæ mortificationis nobis usum commendant, & quibus regnum cælorum comparavit, eam integram ac indivisam esse debere ostendunt: sicuti *thesaurus absconditus, & pretiosa margarita, præ qua vendidit negotiator omnia que habuit, & emit eam*^g. *Omnia* cum dicit; nihil excipit.

Miseranda enimvero res est, reperiri quosdam, qui post multos magnosque, ut in majoribus impotentes animi sui motus coercerent, exantlatos labores, reclusæ ali-

^e Coloss. 2, v. 20. ^f Ioan. 12, v. 24 & 25. ^g Matth. 13, v. 44 & seqq.

cui adhærescunt, eamque propter tantâ istâ
 carent voluptate. Ecquid dicemus de eo
 homine, qui, postquam pro incomparabili
 thesauro solverit ducatos mille; renuat de-
 inde superaddere reliquum adhuc denari-
 um unicum, illiusque causâ ab emtione
 resiliat? Istud ipsum significat *rete, plenum
 magnis piscibus*¹; unde elapsus est nullus. hoc
 nos docet *granum sinapis, quod minus est omni-
 bus seminibus quæ sunt in terrâ; & cum semina-
 tum fuerit, ascendit, & fit majus omnibus oleri-
 bus*¹. Res etenim admodum parvæ, magnos
 sæpe effectus habent; ideóque minimè sunt
 contemnendæ, quantumcumque parvæ
 videantur: cum rerum pretia ex suâ potius
 virtute, quàm quantitate ac magnitudine
 debeant æstimari. Quare generoso ani-
 mo abnegare se quis ipsum ex toto debet,
 solúmque Christum amplecti; Optimi Pa-
 tris voluntatem integrè complendo, sibi-
 que persuadendo, difficultatem in eo so-
 lúm aliquam tam diù reperiri, donec quis
 sibi vim inferat, se vincat, Deique penitùs
 exsequatur voluntatem. Est enim verissi-
 mum

¹ *Joan. 2. v. 11. i Marc. 4. v. 31 & 32.*

num illud cujusdam ex antiquioribus, Monachi pronuntiatum: hominem, dum se ipsum debellat, tristitiam sentire & laborem; verum ubi Christum repererit, non jam laborare, sed rosæ instar efflorescere, & veluti cælo nubilo & caliginoso lugent omnia ac tristantur; sole contra oriente, discussis tenebris, illustrantur: idem ei usu venit, qui clarissimam hanc lucem & splendorem animum recreantem, omnemque hujus vitæ tristitiam profligantem, est consecutus.

Quisquis id facere detrectat, nullam ille profectò in partem perfectè satisfacit obligationibus illis, quibus obstrictus tenetur supremo DEI dominio, tot tantisque titulis jus sibi infinitum vendicanti, nec ubi propriam, sed divinam semper & ubique faciamus voluntatem. Ac licet exsequatur, quidquid suavis DEI lex, & *mandata ejus non gravia*¹ exigunt; tantum tamen efficere

¹ Vide de fructibus mortificationis Iacobum Alvar. To. 2, lib. 2, part. 1, cap. 5 & pluribus sequentibus; Franciscum quoque Arias, Alphonsum Rodriguez, & Iulium Fatium Tractatibus de eâ singularibus, qui desiderium tuum abunde, puto, explebunt. 1 Ioan. 5, v. 3.

ficere nõ potest, ut debitam parẽmque gratiam referat iis omnibus, quæ à divinâ manu accepit, accipitque. Non respondet hic talis præterea, nec satisfacit gratitudini, tot beneficiis debitæ, quibus nos sibi Christus adstrinxit: quia cum plus debeat, quàm possit solvere; ne illud quidem solvit, quod potest. Illo quoque honore indignũ se reddit, quo eos dignatur Angeli, qui cum legitimo Rege suo Christo IESV sunt crucifixi: quoniã clara hostis, & inimici indicia, certũque colorem, amorẽ, scilicet, propriũ, in eo observant. Neque gustabit deinde Calicem; illum quidem sub initium amarũ, sed in fundo mellis plenum: quem nisi quis ad ultimã usque guttulam perhauserit, totam ejus suavitatem non percipit; neque commoda colligit & utilitates, ex plenã sui abnegatione prodeuntes. immo è contrario in manibus gestat venenũ, à quo interfici potest; servat enim propriam voluntatẽ, quæ sola plura & graviora damna invehit, quàm Orcus omnis, & inferi, in exitiũ nostrum conspirantes. Christum ille numquam item inveniet, quem sincerẽ nondum quærere instituit:

NEC

nec eundē assequetur, cuius vestigiis neque dum cœpit insistere; cū tamen ad eam sequelam primus gradus sit, ipsōmet Salvatore docente, ut quis *abneget semet-ipsam, & tollat Crucem suam.*^m

Figamus igitur mentis oculos in finem & metam hujus operis nostri & conflictūs, ne cui aliquando labori parcamus: est etenim pax animæ, regnum cœlorum, Christi possessio, inventio ipsiusmet DEI. Inquiramus illum; (id siquidem nobis summopere conducit) sicuti nos, etsi nullo suo cum commodo, quæsit ipse. Quæramus omni qua possumus sedulitate & impendio pretiosam hanc margaritam; quia ille tam *diligenter quæsit drachmam unam, donec inveniret eam*ⁿ. Et notabile est, (verba recito Sancti Thomæ) *quod non dicit CHRISTVS, se illam emisse, sed invenisse; licet pretioso Sanguine, & asperâ passione genus humanum comparavit: quia in tantum desideravit salutem generis humani; quod inventionem reputavit, tali modo se posse hominem à potestate Diabolicâ liberare, & ad beatitudinem eternam, ad quam creatus fuerat,*

^m Luc. 9, v. 23. ⁿ Luc. 15, v. 8.

rat, revocare. Similiter notabile est; quòd etiam omnes Angelos convocat ad congratulandum, non drachmæ, non homini, sed sibi; quasi homo DEI DEVS esset, & tota salus divina in ipsius inventione dependèret, & quasi sine ipso beatus esse non posset. Hactenus Doctor Angelicus; quem sequèdo, juvat ingratitude & teporem nostrum paucis castigare. Si tam seriò nos Christus quæsivit; cur ipsum, velut per ludum & jocum quærimus? Si omnia ille quæ passus est, præ salutis nostræ desiderio parvi aestimavit; quare magni nos facimus rem nihili, ejusque causâ occasionem spontè amittimus facultatèque, non solùm promovendi commodi proprii; sed, quod multò est excellentius, insigniter propagandi & procurandi glòriam DEI, quæ est ejusdem adimpletio voluntatis? Totum se nobis impendit, & superimpendit liberalissimus DEVS; cur nos igitur dimidios ipsi tradamus? O intolerabilis & fœda nostra hominum superbia, non verbis, sed factis ipsis, per execrandam blasphemiam, testantium, duplo nos ampliùs valere, quàm immortalem

lem D'EVUM! quia justissimo nobisque
utilissimo contractui assentiri recusa-
mus; qui est, ut nos totos DEO
demus, qui se totum prior nobis do-
navit.

Accedit, neminem se vincere pos-
se in rebus magnis, nisi minoribus vi-
ctoriis proluserit, seque progressu tem-
poris ad majores adsuefecerit. unde ve-
rissimè scriptum est à Richardo Victori-
no: *Qui molliter & dissolutè vivendo, ini-
mico contra se vires prebuit; versâ vice, ut
contra hunc roboretur & illi resistat, à mini-
mis incipiat; & frequenter in talibus preva-
lere conetur, quatenus usu vincendo roboretur,
& de minorum victoriâ, ad majora vincenda
paullatim convalescat.* P

p Rich. à S. Vict. p. 2, c. 21 in Cant,